

Τὼν συγγενῶν σου ξέρομε πῶς πέρνεις τὸν ἀέρα
καὶ πλημμυρεῖ τὸ κράτος μας συμπαθειῶν πληθῶρα,
ἀλλ' ἔνα χρόνον κάθισε μονάχα κ' ἔδω πέρα
κ' ἂν πάη τὸ Ρωμαϊκὸν χεῖροτ' ἀπὸ τώρα,
τότε γιὰ πάντα 'στὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-λέ-μπέν νὰ μείνης
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ μανίγια
νὰ κυβερνεῖς τοὺς Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃς
σοκορπώντας παντεσπάνια.

Κ' ἔμεις, Κορῶνα λατρευτή, θὰ κατακαμαρώνωμε,
ποῦ 'κάρφωσες τὸν Θρόνον μας εἰς ξένης γῆς ἐδάφη,
κ' ἂπ' ἔδω πέρα τακτικά θὰ σὲ καλοπληρώνωμε
μὲ καθαρὸ χρυσάφι.

Κ' εἰς ἕνα κ' ἄλλον φαφλατά,
ὅπου γιὰ σὲ θὰ μᾶς 'ρωτᾷ,
ἔμεις θὰ λέμε ἐμάθετε
πῶς ἔξω πάντα κάθεται
κ' ἄπεξω βασιλεύει
χωρὶς νὰ ρεμπτελεύη.

Κ' ἂν δὲν τὴν βλέπετε ποτὲ νὰ λάμψη σὰν τὸν ἥλιον
'στῶν φώτων τὸ Βασίλειον,

δὲν πταίει δι' αὐτὸ κανεῖς,
παρὰ καμψόσοι συγγενεῖς,

Ποῦ δὲν ψηφοῦν τὰ λόγια της μὲς' στοὺς Ρωμηοὺς σὰν μένη
καὶ τὸν κουρὸ τῆς κούρου,

μὰ σὰν τὴν 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν πολυχαιδεμένην
μὲ τὸ καλὸ τὴν πλάνου,

κ' ἄμεσως μὲ πολὺτιμον τὴν καθαρίζουν σάπωνα,
πέρνουν κ' ὑπὸ σημάσιον τὰ τόσα της παράπονα,
καὶ τότε παραχοῦμα
τὸ κράτος πᾶσι πρίμα.

Γιὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ πίνῃ καὶ νὰ τρώῃ
μὲ τὸ συγγενολόγι,

νὰ τὴν ἀκοῦν ἀπὸ κοντὰ
καὶ νὰ τῆς λένε «γὰλὲ μπουρντά,»

κ' εἰς ἕνα κ' ἄλλον δυνατὸ
αὐτὴ νὰ λέῃ τὸ καὶ τὸ.

'Ἀλλοιῶς ἂπ' ἔδω πέρα
μ' ὅσα κ' ἂν τοὺς εἰπῇ
δὲν εἶναι προκοπὴ
καὶ πέφτομε 'στὴν ξέρα.

Σεινάμενη κουνάμενη μὲ τὴν 'λακάδα βγαίνεις
σεργιάνη 'στὴν Ἀθήνα,
καὶ κάποτε 'στὸν Ναύσταθμον κμαρωτὴ πηγαίνεις
νὰ 'δῆς τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α.

Μὲ τούτῃ τὴν ἐξέφωσα θὰ ταξειδεύῃς τώρα,
κυρὰ σουλατασόρα,

κ' εὐὰν εὐοῖ ἐξεκλιτωτοὶ συμπάλλουσι πατριώται,
μὲ τούτῃ θὰ θυμασώμεθα καὶ Γερμανὸν καὶ Ρωσσο,
κ' ἴδωι μεγάλοι καὶ μικροὶ θὰ ξεφανώσουν τότε:
«ὃ τῆς Ἑλλάδος συγγενῆς μᾶς 'πέρασε 'στὸ λούσο»

Γ' αὐτὰ κ' αὐτὰ τὰ τρόπαια καὶ τὰ καμώματα σου
βλοῦς τοὺς θέλεις δούλους σου γονατιστοὺς 'μπροστά σου
νὰ σοῦ φωνάζουν ἄ φ ρ ε ἰ μ καὶ νὰ σὲ θυμαρίζουν,
κ' ἂν μὲς' στοὺς τῶνος κόλακας ποῦ 'μπρός σου γονατίζουν,
'βρεθῆ καὶ κάπερος νὰ σοῦ πῆ δῶδ λόγους ἀληθεῖς
χολιζάεις παρευθῆς,
καὶ τότε τὴν ἀδράναιον τὴν ὑψηλὴν ἀφίνεις
καὶ μὲ θυμὸ τὴν πόρτα σου κατὰμουτρα τοῦ κλείνεις.

'Στὸ παρλαμένο σιωπή,
κανεῖς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῆ.

Τέτοια 'στὸ βῆμα κελαιδοῦν τὰ τρία τὰ πουλιὰ
κ' ἴδωι τ' ἀκοῦνε χάσκοντας χωρὶς νὰ ποῦν μιλιὰ,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ μέσα των ἐτραυλίσιαν καμπόσοι:
«αὐτὰ θὰ 'λέγαμε κ' ἔμεις τὰ πρῶτα κουφαρόνια,
μὰ καὶ μαζί μας τρώομε τὸ Στέμμα μὴ θυμώσῃ
κ' ἔτσι δὲν γίνομε ποτὲ τοῦ κῆπου τοῦ παγώνια.

Κ' ἕνας Κορδοναροῦμπαρος καὶ πρὶν ρεπουμπλικάνος
μακρὸς σὰν πελεκάνος,
εἰς τῶν πουλιῶν ἀπηντησε τὰ λόγια τὰ μικρὰ
μὲ μὴ φωνὴ σὰν νάτανε γέρου κορῶνον κρεῖ.

Κ' ἐγέλασε μ' αὐτὸ τὸ κρᾶ τοῦ πρὶν κοκανοσκούφη
ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
καὶ τὸν μελένιο λόγο τοῦ τὸν ἤλιαν μονορούφι
τὰ τζάκια τῆς Ἀβλῆς.

Μὰ τοῦλαε κ' ὁ Φασουλῆς : «κρήνη ρεπουμπλικάνε
τοῦμα 'στὸ Στέμμα κάνε,
κ' ἴπερ αὐτοῦ τρεῖς καὶ πέντα πᾶν πουλι
ἂν καὶ τὰ κελαιδῆματα θαρρῶ πᾶς πᾶν 'στὰ κούφια,
καὶ πῶ καλὰ νὰ 'βούλωναν τὸ στόμα των πολλοί,
ποῦ κρύβουν μὲς 'στὴν τσέπη των τὴν κόκκην τὴν σκούφια»

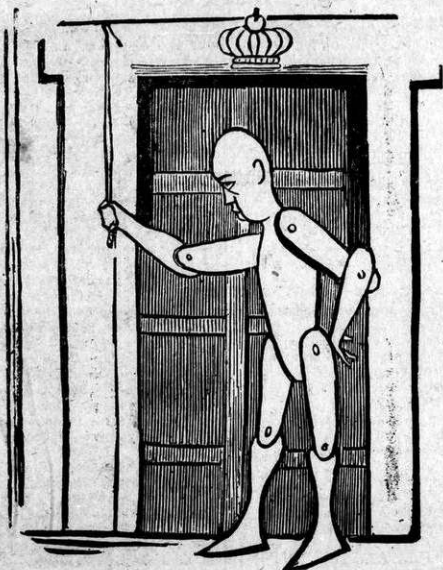
'Ὅλος ὁ κόσμος 'στὸ φτερὸ
γιὰ τὸ συμβαῖν τὸ σεβαρῆ.

Κ' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ Στέμμα του τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ,
εἶδε τοὺς τρεῖς νὰ ξεπετοῦν εἰς ὕψος δυσανάβατον,
κ' ἄνιστατο κ' ἔξιστατο, κ' ἀντίχισε φωνή:
«εὐλογημένον τρεῖς φοραῖς τὸ παρασμένον Σάββατον,
ἐσπέρα πολυθύμητος καὶ μία των Σαββάτων,
ποῦ τῆς Κορῶνας τάψαλαν μὲ τὸν βαρὸ χαβὰ των».

Καὶ πῶρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα
δούλοι κ' ἑλευθέρου βοῦν «χαρὰ 'στὸν Βασίλει,
ποῦχε κ' ἀνθρώπους κάποτε νὰ θέλουν τὸ καλὸ του
καὶ μὲ ψευτολογήματα δὲν πέρνουν τὸ μαλιὸ του.

»Μακάρι κ' ἄλλοι νᾶφιναν λιβανωτοὺς κ' ἐγκώμια
καὶ τέτοια κολοκῆθια,
κ' ὀρθὰ κοφτὰ καὶ φανερὰ καθὼς τοὺς τρεῖς παρόμοια
νὰ σκούξουν τὴν ἀλήθεια.

«Χαρὰ 'στοὺς τρεῖς ἀληθινούς.. χαρὰ 'στὸν Μαυρομάγα,
ποῦ γιὰ καιρὸ δὲν θὰ γενῆ δεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι,
καὶ θ' ἀπομένη μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ἔδωκε ὁτὸν Τσιριγῶτη,
τὸν ῥήτορα τὸν Στάη,
γερό συμπατριώτη,
κί' εἶχει πῶς βαστάει,
κί' ἔχει καὶ νταίλικα
μ' ὄλο τὸ δασκαλίκα.

Ἄλλ' ὅμως πρῶτα πρῶτα θνήσκει' ἐν αὐλοῖς
τὸ θρέμμα τῶν Λακῶνων καὶ τὸν Πετροπουλάκη,
ποῦ τόρα θυμωμένο τὸ κλήθερ τῆς Αὐλῆς
τὰ πρόσσα θά τοῦ κόψη καὶ τὸ νερό 'στ' αὐλάκι.

Τῆς τάφαλε σὰν Λάκων πολὺ λακωνικά,
ἔσπερα, τοικουράτα καὶ περιεκτικά,
ἦγον πεινώνα τῶνδρες, τὰ κάλα πλέον ἔρρει,
ἢ κίσις ἀπεσοῦσα κί' ἡ θέα τῆς στερλίνας,
πλὴν νέον ἀπελείπει κατὰ τὸ καλοκαίρι.
ταξεῖδι τῆς Κορῶνας ἐπὶ τῆς Μπουμπουλίνας.
δαπάνη δὲ ποιοῦμεν καὶ δι' αὐτὴν ἀδραν
καὶ πᾶς τις ἀπορεῖ τι χρὴ πρὸς τοῦτο δεῖν.

Τέτοια τῆς λέγουν κί' ἄλλα
τὰ στόματα τὰ λάλα,
κί' ἐκείνη πιά ὅτ' ἀ μάτια δὲν θέλει νὰ τοὺς ὀῆ,
κί' ὁ κόσμος ὅτ' ἡ κορῶνα γελῶντας τραγουδεῖ:
εὐτὸ λένε τῆθοναχία κάτω στὰ ῥέμματα,
πῶς ἢ ψευτῆις σ' ἀρέσουν δὲν εἶναι ψέμματα.

Ἔνας δεῦλερ τῆς Αὐλῆς
κί' ὁ δευλόφρων Φασουλής.

(Ὁ Φασουλής, ποῦπάντα τὸν Θρόνον ἀγαπᾷ,
ἔξω τῶν Ἀνακτόρων μ' εὐγένεια κτυπᾷ.)

Δουλ.—Τίς ὁ κτυπῶν;
Φα.—Ὁ Φασουλής...

Δουλ.— Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ

Φ.—Μεγάλως ἐπεθύμησα τὸν Ἀνακτα νὰ ὀῶ
καὶ σκέπτομαι περὶ πολλῶν πολλὰ νὰ τοῦ μιλῆσω...

Δουλ.—Ἔχω ῥητὴν διαταγὴν τὴν πόρτα νὰ σοῦ κλείσω.

Φ.—Ἄλλα γιατί παρακαλᾷ;

Δουλ.—

Γιὰ τὴν κακὴ σου μέρα,

